

A ac sancta synodo magnus etiā Basilius cōuenit, quippe qui, xvij. capite ad Amphilo-
 chum inq̄. Spūs Christi dicit̄, vt eius proprius secundū naturā, hoc est, vt cōsubstan-
 tialis: quē h̄ Basilius credidisset ex filio accipere eē, nō ip̄m, vt eius propriū secundū na-
 turam, verū vt procedentē, & ex ip̄o habentē eē, ac annuntiantē, dixisset, quæ sane ver-
 ba magis cōsequi viderent̄. Qui etiā magnus Basilius in sermone contra Sabellū & Eu-
 nomū inq̄: Equidē sp̄m cū patre, nō aut ip̄m patrē eē noui, necnō ip̄m cū filio accepi,
 nō aut filiū nuncupatū, & proprietatē eius ad patrē intelligo, q̄nquidē ex patre proce-
 dit: ad filiū vero, q̄nquidē illud audio, h̄ q̄s sp̄m Christi nō habet, is nō est eius. Inspeci-
 te, obsecro, P. amp. hæc verba, q̄ eius, ac aliorū sanctorū patrū dictis cōsona sint. Ad pa-
 trem (inquit) q̄nquidē ex patre procedit, ad filiū vero, q̄n Ap̄ostolus dicit̄: Si q̄s ip̄i
 ritum Christi nō habet, is nō est eius, id est simpl̄, quia secundū eius naturā proprius est,
 (vt paulo supra dictū fuit) nō aut q̄a ex ip̄o procedit. Quid clarius, q̄ dilucidius hac
 ratiō viri sententiā poterit esse? Dispicite, obsecro, P. amp. pro canone sola veritate vtens
 res, an ei fuisset cōueniens talia verba memoriæ tradere, si sanctum sp̄m credidisset ex fi-
 lioq̄ procedere. Hæc ex prima sancta ḡnali synodo habemus: q̄bus profecto consona
 magnus idē Basilius sensisse videt̄, quæ quidē synodus in suo symbolo seruatoris ver-
 bis inuitēs, q̄bus in baptismatis traditiōe fuerat vius, sanctum sp̄m ita cum patre filioq̄
 disposuit, vt post patris filioq̄ theologiā sermonē suū ad illū transtulerit. Cuius deinde
 sp̄s sancti theologiā altera ḡnalis synodus exponere, quaq̄ ratione contra sanctū sp̄m
 inimicos cū patre filioq̄ disponeret dilucidare, volens, protulit, & in sp̄m sanctum dñm
 & viuificatē, q̄ ex patre procedit, qui cū patre & filio simul adorā & conglorificatur.
B Vbi sanctorū illoꝝ intelligentia nobis diligētissime p̄pendēda est, vt pote qui primā illā
 sancti sp̄s theologiā, necnō eiusdē cū patre filioq̄ dispositionē declarauerint, ac eius-
 dem diuersam erga patrē & filiū proprietatē docuerint, ac si sic dixissent, & in spiritū
 sanctum, q̄ ita cū patre filioq̄ disponit, vt ab illo procedere, simul vero cū filio adorari,
 ac cōglorificari credat, q̄nquidē cōsubstantialis eiusdēq̄ dignitatis cū eis existit. Nam
 si sancta synodus ip̄a, sanctū sp̄m credidisset, ex patre filioq̄, p̄cedere, cur cū de vtroq̄
 simul fecerat mentionē, non ita protulisset, q̄ ex patre filioq̄ procedit: quiq̄ cū ip̄s
 mul adorā & cōglorificat: Nā cum quippiā ad duo refertur, p̄sertim si ab eis vt a cau-
 sis dependeat, id ita in oratiōe solemus disponere, vt vtrāq̄ causam primo proferam⁹,
 deinde cōmuni ambobus vtamur verbo, quæadmodū hæc duo verba, simul adorā &
 cōglorificatur, causam vtrāq̄ significāt. Si quidē igit̄ sancta synodus, ad declarandā san-
 ctū sp̄m causam, nullā de filio mentionē fecerat, volēs aut cōsubstantialitatē eius ostēde-
 re, filij q̄s meminerat, sequit̄, ipsam synodū nō credidisse, sp̄m sanctū ex filioq̄ proce-
 dere, q̄nquidē filiū neutiq̄ tacuisset, cū idcirco ea protulerit oīa, vt Nicenū symbolum
 clarius redderet. An aut talis Niceni symboli declaratio absolutissima sit, nō autē (vt di-
 citis) imperfecta, ita vt synodus illa causam vnā tacuerit, ex eo facere possumus cōiectu-
 ram, q̄ nulli posteriori synodo declarationē ipsam magis illustrare, vel illud, ex filioq̄,
 symbolo apponere visum fuerit, sed potius posteriores synodi prohibuerint, ne cui li-
 ceret ip̄i symbolo q̄ppiā addere, ac si v̄m hoc dogma tūc vobis futurū eē, diuinassent.
 Cuius quidē secundā synodi defensor, & acerrimus p̄pugnator, necnō eiusdē symbolo
 li, q̄ nos vtamur (vt fert) cōpositor & cōscriptor, magnus Gregorius, q̄ postea ob eius
 theologiā, in qua p̄clarissimus fuerat, theologus fuit cognouit, in sermone, q̄ inscribi-
 tur, de nauigatione ex Aegypto, dicit. Omnia, q̄ pater habet, sunt etiā filij, excepta cau-
 salitate. Vbi patrē a filio casualitate se iungit, quæadmodū Dionysius *fonte. Sigdem
 igit̄ filius in hoc differt a patrē, q̄ non est causa, luce clarius seq̄, vt neq̄ mittēs, neq̄ sp̄s
 sancti cā sit. Hæc ille clariss̄ doctor palā p̄fessus fuit. Sed tertiā q̄q̄ synod⁹ eadē ip̄am
 sententiā habuit, ac re ip̄a firmavit: q̄ppe q̄ Nestoriano symbolo recitato, p̄ quēdā Cha-
 ristiū sacerdotē allato, in q̄ quidē cōtinebat sp̄m sanctū non esse filiū, neq̄ p̄ filiū essentia
 habere, theologiā ip̄am susceperit, inueniēs eā sanctis patribus conuenire, ac sacræ scri-
 pturæ cōsona eē, ita vt neq̄ opinionē ip̄am antiquauerit, neq̄ Nestoriū pro ea dānaue-
 rit, tamen Nestorianū symbolū simpl̄ reprobauerit, decernens ita. Si q̄ symbolū illud
 crediderint vel docuerint, q̄d Charistiū in medium protulit ac recitauit, in q̄ de vnigeni-
 ti filij dei incarnatiōe, hoc est de turpibus & obsecnis Nestorianis dogmatibus, mētio
 sit, huius sanctæ & œcumenicæ synodi sn̄æ subiaccāt, vbi patet P. amp. synodū ip̄am
 Nesto-

Roman, 2, de

Ibidem,

als, origine.

Nesto